



# UN GIULGIU IESIT DIN COMUN' Giulgiul din Torino

„Au luat deci trupul lui Iisus și l-au înfășurat în fâșii de pânză de in cu miresme, după cum au obiceiul iudeii să înmormânteze.

În locul unde fusese răstignit era o grădină și în grădină un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni.

Din cauză că era ziuă Pregătirii iudeilor, pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Iisus.” (Ioan 19, 40-42)

„S-a plecat și s-a uitat înăuntru, a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat. Deci Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt și a văzut fâșiile de pânză jos iar ștergarul care fusese pus pe capul lui Iisus nu era cu fâșiile de pânză, ci împăturit și pus într-un alt loc singur.” (Ioan 20, 5-7) „L-a dat jos, L-a înfășurat într-o pânză de in și l-a pus într-un mormânt săpat în stâncă, în care nu mai fusese pus nimeni (Luca, 23, 53).

Dar Petru s-a sculat și a alergat la mormânt. S-a plecat și s-a uitat înăuntru dar n-a văzut decât fâșiile de pânză, care stăteau pe pământ; apoi a plecat acasă, mirându-se de cele petrecute.” (Luca 24, 12).

„Iosif a luat trupul, l-a înfășurat într-o pânză curată de in și l-a pus într-un mormânt nou al lui însuși, pe care-l săpase în stâncă.” (Matei 27, 59).

„Și Iosifa cumpărat o pânză de in, a dat jos pe Iisus, L-a înfășurat în pânza de in și L-a pus într-un mormânt săpat în stâncă. Apoi a răsturnat o piatră la ușa mormântului”. (Marcu 15, 46).

Iată relatările făcute de fiecare din cei patru evangheliști, dintre care doi (Matei și Ioan) au fost martorii oculari a ceea ce s-a petrecut după răstignire cu trupul lui Iisus Hristos, cel care este în inimile tuturor creștinilor fiul lui Dumnezeu, pe care, însă, cei care trăiau atunci în vremea sa nu i-au înțeles mesajul, l-au considerat un agitator și un blasfemator.

Referiri care susțin evenimente se găsesc și în unele lucrări considerate apocrife<sup>1</sup>. Astfel, în Evanghelia lui Nicodim, scrisă probabil în secolul al IV-lea dar pe baza relatărilor din secolul al II-lea și care descriu cum s-a petrecut răstignirea lui Iisus, găsim:

„Prietenii lui rămaseră la distanță, la fel ca și femeile care îl însoțiseră din Galileea și care vedeau toate acestea.

1 În ceea ce privește importanța acestor lucrări, conform autorului, a se vedea Un autre son de la cloche, L'Église n'est pas ce que vous croyez (Un alt sunet de clopot, Biserica nu este ceea ce credeți), Téqui, 2019.

*Apăru un bărbat, pe nume Iosif, membru al Consiliului, din Arimateea și care credea în Regatul lui Dumnezeu.*

*Se apropie de Pilat și îi ceru trupul lui Iisus. Apoi, îl coborî de pe cruce, îl înfășură într-un giulgiu curat și îl așeză într-un mormânt săpat în stâncă, unde încă nu fusese pus nimeni.”*

Și în versetul 24 al Evangheliei considerată ca aparținând lui Petru (datată la sfârșitul secolului al II-lea și din care au fost descoperite fragmente în anul 1885 într-un mormânt din Egipt) se afla scris: „*Iosif Îl luă pe Domnul, Îl spălă, Îl înfășură într-un giulgiu și îl purtă în propriul lui mormânt numit grădina lui Iosif.*”

Toate aceste relatări indică faptul că Hristos a fost pus într-un giulgiu sau lințoliu (din latinescul *lintheum*, care poate fi tradus prin bucată de in) înainte de a fi așezat în mormânt, ceea ce este în concordanță cu obiceiurile evreiești din secolul întâi. Mai întâi de toate, înmormântarea unei persoane decedate nu putea să depășească trei zile și era interzisă (la fel și astăzi) practicarea riturilor funerare în ziua de Sabbat (sâmbăta). În ceea ce Îl privește pe Iisus care a fost răstignit în jurul orelor 15, într-o zi de vineri a lunii aprilie, conform calendarului gregorian, deci cu câteva ore înainte de Sabbat (în această lună, la latitudinea Ierusalimului soarele apune în jurul orei 19), Iosif și Nicodim au avut timp doar cât să-L ia jos de pe cruce și să Îl așeze în mormânt. Urma ca ei să se întoarcă împreună cu femeile după ce trecea ziua de Sabbat pentru îndeplinirea riturilor funerare.

Într-un caz obișnuit, răposatul avea parte de o purificare (toaletă funerară), numită *tabara*, care se realiza cu ajutorul unui ulei și al unor rășini parfumate. Chipul său era acoperit cu un ștergar, după care trupul era așezat într-un giulgiu mare alb, era vegheat (*shemira*), după care urma ridicarea trupului și depunerea lui în mormânt (*levaya*).

În secolul întâi, mormintele erau adesea niște cavități săpate în stâncă, cu multe nișe, unde puteau fi depuse trupurile unei aceleiași familii. După un anumit timp, osemintele erau recuperate și depuse într-o urnă, această practică permițând eliberarea locului. În cazul lui Iisus, relatările afirmă că Iosif și Nicodim au obținut de la autorități (de la prefectul Ponțiu Pilat)

permisiunea de a recupera trupul pentru a-l depune într-un mormânt. Deși, acest fapt nu este însoțit de detalii, dacă ținem cont de ceea ce se cunoaște și de practicile vremii, ei au acoperit cu siguranță fața lui Iisus cu o pânză mică numită ștergar<sup>2</sup> (datorită unei utilizări greșite a limbajului, termenul respectiv era adeseori utilizat pentru a vorbi despre giulgiu și apoi l-au înfășurat în giulgiu, acoperindu-i în întregime trupul și legând totul cu bandaje. După care l-au dus la mormânt, care era proprietatea lui Iosif din Arimateea. Nimic extraordinar, acest mod de a opera era obișnuit la poporul evreu.

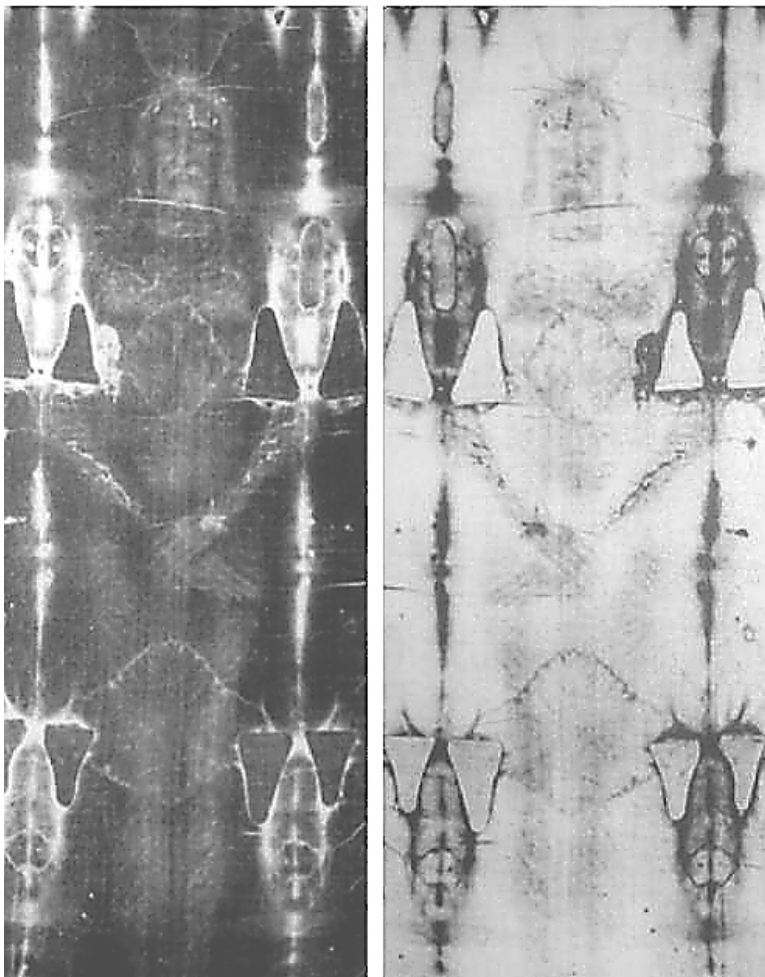
Potrivit Evangheliilor, în cea de-a treia zi, deci duminica, discipolii și apostolii lui Iisus au găsit mormântul gol, rămăseseră doar giulgiul (mai exact giulgiul, ștergarul și bandajele) în locul unde fusese depus trupul. Așa cum era firesc, pânzele cu care a fost înfășurat cel răstignit, martore a Misterului, au fost păstrate, ca relicve, de către acești primi creștini. Un gest profund omenesc.

În prezent giulgiul citat de Evanghelii, indicat de numeroase dovezi ca fiind cel care a fost lințoliul mortuar al lui Iisus Hristos, care a străbătut veacurile și mai multe țări, este păstrat în Italia, în catedrala din Torino. Are 4,4 metri lungime și 1,1 metru lățime, este țesut cu finețe urmând un model în formă de V, tipic pentru secolul I, are urme de arsuri și de manipulări multiple. Prezintă silueta frontală și cea din spate a unui bărbat gol, torturat și răstignit. Bărbatul respectiv avea între 1,70 și 1,80 metri, o constituție musculară bună, purta barbă și părul până la umeri și, în pofida numeroaselor stigmate prezente pe trupul lui, chipul său era senin.

Să fie oare un miracol că acest giulgiu deosebit a ajuns până la noi? Această probabilitate, deși mică, rămâne la scară umană, în domeniul posibilului. Dispunem de numeroase obiecte din secolul întâi, precum și de unele scrieri, începând cu Evangheliile canonice. Prin urmare, din acest punct de vedere, nu este nimic miraculos în faptul că ne aflăm în posesia giulgiului lui Iisus.

---

2 Această bucată de pânză, care măsoară mai mult sau mai puțin 50 x 50 cm, era purtată adeseori, în țările calde, în jurul gâtului, servind la ștergerea transpirației de pe față (de unde și numele). Ea există și astăzi în numeroase țări din Orientul Mijlociu dar și în Japonia, unde muncitorii o poartă adeseori legată în jurul gâtului sau direct pe frunte.



*Prima fotografie a giulgiului din Torino, realizată în 1898 de Secondo Pia.  
Este interesant faptul că negativul este mai clar decât pozitivul.*

Dar să privim totul mai de aproape, căci, chiar dacă faptul că giulgiul a traversat secolele până la noi ține de domeniul probabilului, ceea ce se găsește imprimat pe el este neobișnuit, sfidând știința și ținând de zona miracolelor.

Pentru a urmări ce s-a petrecut cu giulgiul, este necesară o abordare în două perioade. De ce? Întrucât există o parte a